

A cseresznyefa

Mintha örökösen élne, évszázadokon át, több emberéletet túlélve, úgy állt magányosan a cseresznyefa a Lendva-hegy déli lejtőjén. Valahol, sem a hegy csúcsán, de a völgyben sem, ég és föld között. Magányosan állt egy szőlőparcella határterületén, valahol a mezsgyén. Egyre jobban terebélyesedett és lassan terjeszkedett, tágitotta ki az életterét. Levelein keresztül árasztotta az oxigént. Ez hasznosnak tűnt, hiszen mások is belőle éltek. Nemcsak oxigénhez juttatta az embereket, de terméséből is jóllakhattak az arra járó emberek. A finom cseresznyéjét a gyerekek többször is megdézsmálták. Tavasszal ágai bimbót, majd virágot bontottak, nyárfelé kezdett gyümölcsöt hozni, ősszel koronájában bújtak el a seregélyek, és néha a vándormadarak átutazóban voltak, megpihentek a gallyain. Télen árván figyelte a hópelyhek szállingózását és a gyerekek szánkózását lefelé a völgybe. A telek mindig kegyetlenek voltak, mert senki sem járt arrafelé, és jeges páncéllá fagyott a törzse. A tavaszt szerette, mert akkor szerelembe is esett, hiszen virágbontáskor önmagát is meg tudta termékenyíteni a porzójával és a bibéjével, hiszen hermafrodita volt. Mindez elővigyázatosan és véletlenszerűen történt. A Lendva-hegyi cseresznyefa boldognak mondhatta magát. Valójában senkire sem volt szüksége.

De, évek elteltével, egyre nehezebben lélegzett, egyre több korom rakódott le a törzsébe és a gallyai belsejébe. Lassan veszítette az erejét, száradtak el a gallyai, nem hozott annyi termést, mint régen. A szüretelők, ha rátekintettek, már nem dicsérték a lombját és a koronáját, hanem fontolgatták, hogy még meddig bírja ki. Mitévők legyenek vele? Túrják meg a szőlősorok közt, amíg teljesen elszárad, vagy vágják ki, hogy ne szenvedjen még így évekig? A végső döntést senki sem akarta meghozni. De egy téli napon a favágók fogták magukat, és kivágták a cseresznyefát, összevágták tűzifának, reménykedve abban, hogy majd jó betüzelhetnek vele otthon, mert itt fent a domboldalon már haszontalan. A cseresznyefa tűzifaként lassan elégett a kályhák mélyén.

Aztán már senki sem gondolt rá. Füstje is elszállt a kék égbolt felé, valahova messze, felfelé a felhők felé, az örökkévalóságba, vagy a semmibe. Nem tudni, hogy Isten birodalmában van-e, vagy az univerzum szippantotta be. Ő mégis lát bennünket, s gondolkodik azon is, hogy mikor szülessen le újra. De csak gondolkodik, mert megszületni sem könnyű dolog. Az éteri lelkét nem háborgatja senki és senki sem használja ki. Ő mindent lát és mindent ural, olyan, mint az Isten, láthatatlan. És mégis? Mitévők legyenek? Majd megszólalt benne egy lefojtott hang.

– Nehéz lesz újra megszületni erre a világra, aki erre az útra vállalkozik, kemény árat fizet majd érte. Szerettem volna otthonosan berendezkedni, már magamhoz is szelídítettem a madarakat és a napfényt is, amikor egyszer csak megjelentek a favágók kegyetlen fejszéikkel. Aztán már nem tudtam megkapaszkodni a világban, hogy elfeledjem a magányos napjaimat a hegyoldalon és a halandóságot – gondolta magában, s lenézett a Földre.

– Mitévők legyenek? Én mindig is szabad akartam lenni, azért is éltem a mezsgyén, amely senkiföldje volt, és mégsem óvott meg az emberek haszonelvűségétől. Elveszítettem a bűvőhelyemet, a védettségemet – töprengett tovább, majd határozott lett, s döntött.

– Ez a világ alattam egyetlen valósággá kínálja magát, de a saját abszolútumában nagyon relatív. Az otthon is csak csapda, a menedék is csak átmenetiség. Nem akarok újra megszületni ide. Nem indulok újra lefelé az univerzumból. Felhalmozódott tapasztalataim és tisztánlátásom ezt diktálják. Maradok itt, a semmiben. Nem szeretem a zárt gondolatvilágot, az ideológiákat, a hatalmat mások fölött, a pusztítást, amely égig ér. S nem akarom ismételtetni az igazságokat sem. Gondolataimban élek tovább, ennek is megvan a maga vonzereje. Kiszakadtam a világból, de nekem ez a megváltásom. Elégtem és mégis élek. Minek szülessék újra le erre a világra? Mondja meg nekem valaki, hogy miért is? – így töprengett tovább a Lendva-hegyi cseresznyefa az éter hullámhosszán.

Halljátok-e egyáltalán, amit üzen nektek?

Simon Anikó: Tánc 2.